

Sygn. akt IX Ka 1066/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego asp. sztab. Leszka Olejarczyka

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 r.

sprawy H. Z.

obwinionego o wykroczenie z art.119 par. 1 kw i art. 43 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z 26. 10. 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 29 maja 2014r. sygn. akt XI W 4699/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. uniewinnia obwinionego od czynu zarzucanego w punkcie 2 i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;
2. za czyn z punktu 1 stanowiący wykroczenie z art. 119 § 1 kw w zw. z art. 17 § 2 kw na zasadzie art. 119 kw w zw. z art. 24§ 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300(trzysta) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D. kwotę 516, 60 (pięćset szesnaście 60/ 100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia obwinionego od kosztów postępowania za II instancję.

IX Ka 1066/14w

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 maja 2014 r Sąd Rejonowy w Kielcach obwinionego H. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, z tym że ustalił, iż w czasie ich dokonywania miał zachowaną zdolność do rozpoznania ich znaczenia, natomiast zdolność do pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym tj. popełnienia wykroczeń z art. 17 § 2 kw w zw. z art. 119 § 1 kw oraz art. 17 § 2 kw w zw. z art. 43 ust. 1 w zw. z art. 14 ust. 2 a ustawy z 26. 10. 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, i za to na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w kwocie 400(czteryście) złotych;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D. kwotę 354, 24 złotych tytułem wynagrodzenia z obroną z urzędu obwinionego H. Z.;

- na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił obwinionego H. Z. od ponoszenia kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł obrońca obwinionego.

Na podstawie art. 103 § 4 k.p.w. zaskarżył powyższy wyrok w całości na jego korzyść.

Powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. powyższemu wyrokowi zarzucił błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu, że obwiniony H. Z. po schowaniu butelki wódki marki Ż. (...) L. w sklepie (...) na os. (...) pod kurtkę, przeszedł przez linię kas, a następnie został zatrzymany przez pracownika ochrony oraz spożywał alkohol na terenie tego sklepu podczas gdy z wyjaśnień obwinionego wynika, że próbował wynieść ze sklepu opisanego wyżej napoju alkoholowego, jak również nie spożywał alkoholu wewnątrz sklepu.

W przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. powyższemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego art. 14 ust. 2a ustawy o przeciwdziałaniu alkoholizmowi oraz wychowaniu w trzeźwości poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu pomieszczenia socjalnego w sklepie (...) jako punktu sprzedaży napojów alkoholowych.

Podnosząc powyższe zarzuty, w oparciu o przepis art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 1 k.p.w. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie tylko częściowo. Należało przyznać rację obrońcy, że sąd I instancji nieprawidłowo postąpił przyjmując, że oprócz kradzieży wódki obwiniony dopuścił się także innego wykroczenia polegającego na spożywaniu alkoholu w miejscu niedozwolonym. Trudno bowiem uznać, wyizolowane pomieszczenie socjalne na terenie sklepu (...), do którego dostęp ma wąskie grono osób za punkt sprzedaży alkoholu. Rację ma obrońca argumentując, że sens ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi jest taki, aby wyeliminować zjawisko spożywania alkoholu w miejscach publicznych tj takich, do których ma dostęp nieograniczona ilość osób. Punkt sprzedaży alkoholu (sklep lub stoisko) należy zaliczyć do takich właśnie miejsc. Nie jest nim natomiast pomieszczenie socjalne w dużym sklepie bowiem nie ma ono charakteru miejsca publicznego i jednocześnie nie może być uznane za punkt sprzedaży alkoholu. Za wykroczenia z art. 43 ust 1 wymienionej ustawy może ponosić odpowiedzialność ta osoba, która dokonując zakupu alkoholu w sklepie bądź na stoisku z alkoholami i od razu na miejscu go spożywa. To spożycie musi również odbywać się w miejscu o charakterze publicznym skoro w ustawie jest mowa o punkcie sprzedaży alkoholu. Jeżeli jest to inne miejsce nie spełniające powyższych wymogów wówczas nie można mówić o odpowiedzialności za wykroczenie. Mając powyższe na uwadze dzieląc argumenty obrońcy zawarte w apelacji obwinionego należało uniewinnić od popełnienia tego czynu. Ponadto należy mieć na uwadze, że obwiniony wypijając alkohol de facto rozporządził w ten sposób przedmiotem kradzieży a skoro tak to w ogóle niezasadnym było stawianie mu tego rodzaju zarzutu. W takiej sytuacji jak ta w niniejszej sprawie czyn ten należałoby traktować bowiem jako następczy czyn współkaralny. Społeczna szkodliwość tego czynu jest wyraźnie niższa od wykroczenia polegającego na kradzieży. Oba czyny są ze sobą integralnie powiązane bowiem zachodzi między nimi więź czasowa i miejscowa. Wypijając część skradzionego alkoholu w ten sposób obwiniony zadysponował przedmiotem kradzieży. Każda forma zadysponowania przedmiotem kradzieży powinna być uznana za następczy czyn współkaralny i nie stanowi odrębnego wykroczenia. Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że nawet w sytuacji gdyby zachowanie obwinionego polegające na spożyciu alkoholu formalnie wyczerpywało znamiona zarzucanego mu wykroczenia to i tak nie można byłoby uznać, że się go dopuścił skoro stanowiło ono współkaralny czyn następczy.

W pozostałej części apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała. Sąd słusznie postąpił nie dając wiary kłamliwym wyjaśnieniom obwinionego, w których zaprzeczył, aby ukraść znalezione przy nim butelkę wódki. W świetle zeznań

G. G., co do których brak jest podstaw , aby nie dać im wiary został on złapany na gorącym uczynku popełnienia kradzieży. Ochroniarz nie miał żadnego powodu, dla którego miałyby bezpodstawnie go pomawiać. W tym zakresie apelacja odwołując się wyłącznie do wyjaśnień obwinionego ma charakter polemiczny. Sąd dokonał prawidłowej oceny zeznań świadka, który dokonał zatrzymania obwinionego. Sąd Okręgowy w całości tę ocenę podziela.

Wyjaśnienia obwinionego słusznie zostały uznane przez sąd za przyjętą linię obrony zaś wskazane powody rzekomego pomówienia są naiwne. Dlatego też wina obwinionego w tym zakresie nie budzi żadnych wątpliwości.

Za przypisany czyn sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 zł uznając , że kara ta jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Przy jej wymiarze sąd za okoliczność łagodzącą potraktował to, że w chwili czynu obwiniony miał ograniczoną zdolność do pokierowania swym postępowaniem. Za okoliczność obciążającą uznano fakt uprzedniej karalności obwinionego za podobne czyny.

O wynagrodzeniu dla obrońcy wyznaczonemu z urzędu orzeczono na podstawie par.14 pkt 1 ust 4 rozporządzenia Min Spr. Z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu tekst jedn. Dz.U. z 2013 poz.461.

Z uwagi na trudną sytuację finansową obwinionego na zasadzie art. 624 par. 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw zwolniono go od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

(SSO Andrzej Ślusarczyk)